

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3117/2017. (V. 22.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.I.20.496/2015/7. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. A személyesen eljáró indítványozó az Alkotmánybírósról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.I.20.496/2015/7. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítása és megsemmisítése iránt.
- [2] Kérelmét az indítványozó az Alaptörvény R) cikk (1)–(2) bekezdéseinek, V. cikkének, XIII. cikk (1) bekezdésének, XV. cikk (1) bekezdésének és XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmére alapította.
- [3] 2. Az alkotmányjogi panasszal támadott ítéletet a Kúria egy budapesti, XII. kerületi ingatlan tekintetében az indítványozó mint alperes ellen ingatlan-nyilvántartási bejegyzés törlése tárgyában indult perben, megismételt eljárásban született jogerős ítélet felülvizsgálata során hozta meg. A perben érintett ingatlan – amelynek a részét képező lakóépület alsó-, illetve felső szintjén két külön lakás került kialakításra – eredetileg a per felperese $\frac{1}{4}$, és azóta elhunyt édesanyja $\frac{3}{4}$ arányú tulajdonában volt. Az indítványozó 1973. december 31-én megkötött adásvételi szerződéssel a tulajdonosoktól megvásárolta „az alsó szinten lévő lakást összes tartozékaival és a felső szinten lévő lakástól számítottan – a lejáratról lefelé eső telekrésszel, melynek felmérés szerinti területe 1597 m²”. A felek az átruházott tulajdoni hányad mértékét a szerződésben nem határozták meg. Ezt észelve a földhivatal „okiratszerű” bejelentésre hívta fel az indítványozót annak megállapíthatósága érdekében, hogy az eladók $\frac{1}{4}$, illetve $\frac{3}{4}$ tulajdoni hányadából mennyi került eladásra, megjegyezve, hogy a szerződésben foglaltak alapján 1597/1746 részilletőség képezi az eladás tárgyát. A földhivatal ismételt felhívását követően 1976-ban benyújtott, kizárólag a felperes és az indítványozó által aláírt okiratban a felek az adásvétel tárgyát a felhívásban szereplő 1597/1746 részilletőségben határozták meg, és közölték a földhivatallal, hogy az adásvétel a felperes édesanyjának teljes $\frac{3}{4}$ tulajdoni illetőségére, valamint a felperes $\frac{1}{4}$ tulajdoni hányadának az ezen részilletőség eléréséhez szükséges részére vonatkozik. Az okiratban négyzetméterben, illetve százalékos arányban határozták meg az adásvételt követően az indítványozót és a felperest megillető tulajdonrészeket, és kérték a földhivatalt „az így létrejött tulajdonjog bejegyzésére”, a szerződésben foglaltak szerint. A földhivatal ezek alapján jegyezte be az indítványozó tulajdonjogát, és a felperes tulajdoni hányadát 149/1746 illetőségre csökkentette.
- [4] A peres felek között az így bejegyzett tulajdoni hányadok körül a tetőtér tervezett beépítése kapcsán kezdődtek jogviták. Az 1993 szeptemberében a felperes – vitatva a tulajdoni hányadok korábbi megállapításának helyességét – tulajdonjog megállapítása iránt pert indított az indítványozó ellen, melyben a másodfokon eljárt Pest Megyei Bíróság részítéletében a felperes tulajdoni igényét elutasította. A felperes a részítélet ellen felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, amelyet a Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálat akkor hatályos Pp. szerinti törvényi feltevéleinek hiánya okán végzéssel elutasított.
- [5] Ezt követően a felperes vagylagos, többször módosított kereseti kérelmet terjesztett elő az indítványozó ellen, melyet az eljáró elsőfokú bíróság elutasított. A másodfokú bíróság részítéletében az elsőfokú bíróság döntését az egyik kereseti kérelem elutasítása tárgyában hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot újabb határozat hozatalára utasította, egyebekben hatályában fenntartotta. A Legfelsőbb Bíróság a jogerős részítéletet és az elsőfokú bíróság ítéletét egyaránt hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárásra, új határozat hozatalára utasította. Végzésének indokolásában megállapította, hogy az 1973. december 31-ei adásvételi szerződés az 1976. március 31-ei okirattal együttesen értelmezve sem szolgálhatott a tulajdoni hányadok bejegyzésének alapjául, emiatt a bejegyzés érvénytelen, a felperes elsődleges keresete a bejegyzés érvénytelensége miatt megalapozott. Mindezek szerint az 1973. december 31-én megkötött szerződéssel eladott, illetve megvásárolt alsó

lakás és az 1597 négyzetméter terület rész tulajdoni hányadban való kifejezése szükséges; a megismételt eljárásban újra meg kell határozni az adásvételi szerződéssel az indítványozó által megvásárolt, illetve a felperes és néhai édesanyja által eladott tulajdoni hányadokat és intézkedni kell az ingatlan-nyilvántartási bejegyzésükről.

- [6] A megismételt eljárás során a felperes ismételen (többször) módosított, és vagylagosan előterjesztett kereseti kérelmei közül a jelen ügy szempontjából lényeges harmadlagos kereseti kérelmében az ingatlan-nyilvántartásról szóló 1997. évi CXLI. törvény (továbbiakban: Inytv.) 62. § (1) bekezdés a) pontja alapján kérte a bejegyzés törlését és az adásvételi szerződés alapján őt megillető, a perben igazságügyi szakértő által meghatározott 530/1746 tulajdoni hányad bejegyzését azzal, hogy a fennmaradó rész az indítványozó tulajdonában marad. Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította, a harmadlagos kereseti kérelemmel összefüggésben azt hangsúlyozta, hogy törlési kereset alapján kizárólag az eredeti ingatlan-nyilvántartási állapot állítható helyre, új tulajdoni hányadok bejegyzésének elrendelésére csak tulajdoni igény érvényesítésére irányuló perben lenne lehetőség, a felperes tulajdoni igényét viszont a bíróság jogerős részítéletével már elutasította. Megítélése szerint a felperes keresete valójában a jogerős részítélettel elutasított tulajdoni igény érvényesítését szolgálja, erre azonban a törlési keresetben nincs lehetőség. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyta.
- [7] A Kúria az indítványban támadott felülvizsgálati ítéletében a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú ítéletet megváltoztatta. Elrendelte az érintett ingatlan tulajdoni lapjáról az indítványozó 1597/1746 arányban bejegyzett tulajdonjogának részbeni törlését 381/1746 tulajdoni hányadra vonatkozóan, és e tulajdoni hányad felperes javára történő visszajegyzését, valamint tulajdoni hányadának ennek megfelelő módosítását. Az indítványozót mindezek tűrésére és a döntésnek megfelelő perköltségviselésre kötelezte. Az ítélet indokolásában megállapította, hogy a perben eljáró bíróságok figyelmen kívül hagyták a Legfelsőbb Bíróság korábbi hatályon kívül helyező végzésében rögzített jogi álláspontot és utasításokat, nem határozták meg megfelelően az adásvétellel érintett tulajdoni hányadokat, és tévesen jutottak arra a következtetésre, hogy a bejegyzett tulajdoni hányadok megfelelnek a felek eredeti szerződésben rögzített szándékának, így bejegyzésre alkalmasak voltak. Kifejtette, hogy a felperes az egyes kereseti kérelmeit eventuais (eshetőleges) módon terjesztette elő, ezért az elsődleges és másodlagos kereseti kérelmek alaptalansága esetén a harmadlagos kereseti kérelem érvényesíthető. A módosított harmadlagos kereseti kérelem 530/1746 tulajdoni hányad visszajegyzésére irányult, ez az igény a Legfelsőbb Bíróság korábbi hatályon kívül helyező végzésében foglaltakon alapult. A Kúria fenntartva az abban foglaltakat kifejtette, hogy megítélése szerint az adásvételi szerződés és az ezt kiegészítő okirat tartalmi eltérést tartalmaz, a felek pedig – bár érvényes adásvételi szerződést kötöttek – az eladott ingatlanrészt nem jelölték meg ingatlan-nyilvántartási bejegyzésre alkalmas módon; tulajdoni hányadban. Ugyanakkor, mivel a szerződő felek egybehangzó akarata a szerződésből kitűnik, a jogügylettel érintett tulajdoni hányad pedig megállapítható volt, a szerződés bírói értelmezéssel bejegyzésre alkalmassá tehető volt. Kifejtette, hogy a tulajdoni hányadok meghatározása során a helyes jogértelmezés szerint figyelemmel kellett (volna) lenni a felépítményre is, illetve arra a tényre is, hogy az adásvételi szerződés a ház ott írottak szerinti megosztott használatát rögzítette. Erre tekintettel a szerződést kiegészítő okirattal ellentétben nem lehet kizárólag a telekrészeket arányosítani, a hányadok meghatározásánál a szintén adásvétel tárgyát képező lakóépületet is figyelembe kellett venni, ezt pedig a földhivatalnak is észlelnie kellett volna. A jogerős ítéletben foglaltak kapcsán pedig kifejtette, hogy az Inytv. érintett rendelkezésének értelmezésével kapcsolatban téves az a jogi álláspont, hogy törlési perben csak a bejegyzés alapjául szolgáló jogügylet érvénytelensége szolgálhat az ingatlan-nyilvántartási bejegyzés törlésének alapjául, mivel az Inytv. szóhasználata szerinti „bejegyzés” érvénytelensége és a bejegyzés alapjául szolgáló jogügylet érvénytelensége nem feltétlenül esnek egybe. Az érvényes szerződés alapján, azonban „hibásan” történt bejegyzés is lehet érvénytelen.
- [8] A Kúria érvelése szerint a perben érintett bejegyzés érvénytelensége, „eredeti helytelensége” a szerződésben rejlett, és bírói értelmezés útján volt kiküszöbölhető, ami törlési perben, a helytelen bejegyzés részbeni törlése útján történhetett meg. A Kúria továbbá megállapította, hogy ehhez a szükséges adatok az általa aggálytalannak elfogadott igazságügyi szakértői véleményből a perben rendelkezésre álltak, ezért annak alapján a kérdéses tulajdoni hányadokat megállapította. Indokolásában kitért arra is, hogy a „helytelen ingatlan-nyilvántartási bejegyzés korrekciója az adott körülmények között a bejegyzés részbeni törlésével történhet meg, a törléssel érintett tulajdoni hányadra [...] az eladók tulajdonjoga visszajegyzésre kerül. A visszajegyzés az eladók részére a közöttük az adásvételi szerződés megkötésekor fennállt arányban történik [...], figyelembe véve, hogy a felperes édesanyja időközben elhunyt, és a perben becsatolt közjegyzői okirat szerint törvényes örököse a felperes”. A Kúria hangsúlyozta, hogy mivel a törlési per lényege „az ingatlan-nyilvántartás helytelen bejegyzése következtében „elveszett” tulajdonjog visszaszerzése, amelyből következően a bejegyzés részbeni törlése nem

tekinthető tulajdonjog megállapításának, azaz a Kúria jelen döntése nem a korábbi részítélet szerinti ítélt dologra vonatkozik”. Utalt továbbá arra is, hogy az, hogy a felperes más ügyben adott nyilatkozatban az ingatlan-nyilvántartásban aktuálisan rögzített tulajdoni hányadot adta meg tulajdonaként, nem értelmezhető joglemondó nyilatkozatként. Mivel pedig a döntéshez szükséges adatok rendelkezésre álltak, a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatva a jogszabályoknak megfelelő új határozatot hozott, a perköltségek viselése tekintetében pedig a Pp. irányadó szabályainak megfelelően rendelkezett.

- [9] Az indítványozó alkotmányjogi panaszát a Kúria fent részletezett ítéletével szemben terjesztette elő. A támadott ítélet álláspontja szerint sérti az Alaptörvény R) cikk (1)–(2) bekezdéseit, V. cikkét, XIII. cikk (1) bekezdését, XV. cikk (1) bekezdését és XXVIII. cikk (1) bekezdését. Ezen alaptörvényi rendelkezések sérelmét az indítványozó szerint elsődlegesen az okozta, hogy a Kúria tartalmilag ítélt dolog tárgyában döntött, felülbírálv a korábban az érintett ingatlan vonatkozásában tulajdonjog megállapítása iránt indított perben született végleges, jogerős döntést, áttörve az anyagi jogerőt, és megsértve ezzel a Pp. 229. § (1) bekezdését. Vitatta továbbá a Kúria Inyvtv. 62. § (1) bekezdésének a) pontjával kapcsolatos jogértelmezését is. Álláspontja szerint az ezen rendelkezés alapján indított perben a Kúria által kifejtettektől eltérően legfeljebb az adásvételi szerződés megkötésekor fennállt állapot, tulajdoni hányadok visszajegyzésére, nem pedig azok módosítására kerülhetett volna sor. Erre ügyében lehetőség nem volt, illetve a Kúria által elbírált kereseti kérelem sem erre irányult. Az indítványozó ezen kívül kifogásolta a döntés tartalmát alapvetően meghatározó azon kúriai jogi álláspontot is, amely szerint az eredetileg megkötött adásvételi szerződés az azt kiegészítő okirattal együttesen sem képezhetette volna – a Kúria szóhasználata szerint annak „eredeti helytelensége” miatt – érvényesen a korábbi tartalommal ingatlan-nyilvántartási bejegyzés alapját.
- [10] Álláspontja szerint azok tartalmából a feleknek a bejegyzésben is rögzítettekre irányuló akarata egyértelműen feltárható volt; ezt a felperes és néhai édesanyja szerződéskötés, illetve az ingatlan-nyilvántartási bejegyzés megtörténte utáni magatartása is alátámasztotta. Részben ez utóbbival kapcsolatban fejtette ki, hogy az ítélet iratellenes megállapításokat is tartalmaz azzal kapcsolatban, hogy a felperes és édesanyja együttesen kifogásolták volna a későbbiekben az ingatlan-nyilvántartási bejegyzés tartalmát, ezt támasztja alá érvelése szerint az is, hogy a felperes és édesanyja – egészen utóbbi haláláig – a tulajdonjog megállapítása tárgyában indult perben ellenérdekű felek voltak. Kifejtette továbbá, hogy a bejegyzés alapjául szolgáló okiratok az akkor hatályos jogszabályoknak mindenben megfeleltek, az adott jogi környezetben álláspontja szerint érvényes bejegyzés alapjául szolgálhattak. Utalt továbbá arra is, hogy a felperes különböző eljárások, ügyletek (földhivatali eljárás, kölcsönügylet) kapcsán az ingatlanon fennálló tulajdoni illetőségeként többször is az ingatlan-nyilvántartásban bejegyzett tulajdoni hányadot jelölte meg. Ezáltal szerinte – azon túlmenően, hogy ez egyszersmind a felperes rosszhiszemű perlésének is bizonyítéka – tulajdonképpen teljes bizonyító erejű magán- és közokiratokban lemondott a megtámadási jogáról is. Az alkotmányjogi panaszban az indítványozó ezen kívül a Kúria ítéletében az eredeti szerződési akarat és a ténylegesen átruházott tulajdoni hányad megállapításának szempontjaival kapcsolatban kifejtett érveket, valamint az ezek megállapításához a Kúria által elfogadott szakvéleményben foglaltakat is támadta. Problematizálta továbbá azt is, hogy a támadott ítéletet hozó kúriai tanács elnöke azonos volt a döntésben hivatkozott korábbi legfelsőbb bírósági döntésben előadó bíróként részt vett bíróval; akivel szemben ezért az indítványozó elfogultsági kifogással élt, amelyet azonban a Kúria elutasított. Az indítványozó okfejtése szerint a támadott ítélet mindezek alapján az Alaptörvény fent megjelölt rendelkezéseinek sérelmét okozta.
- [11] 3. Az Alkotmánybíróság mindenekelőtt az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának formai és tartalmi feltételeit vizsgálja. Ezekkel kapcsolatban a következőket állapította meg.
- [12] 3.1. Az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság formai feltételeinek [Abtv. 30. § (1) bekezdés, valamint 52. § (1b) bekezdés a)–f) pont] az R) cikk (1)–(2) bekezdéseire vonatkozó része kivételével (lásd.: 3.2.1. pont, Indokolás [14]–[16]) megfelel.
- [13] A támadott 2015. december 2-i kúriai döntéssel szemben az Abtv. 27. §-a alapján benyújtott alkotmányjogi panaszt az indítványozó 2016. január 28-án, az Abtv. 30. § (1) bekezdésében írt 60 napos határidőn belül postázta az első fokon eljáró bíróságra.
- [14] Az alkotmányjogi panasz, illetve annak kiegészítése az Abtv. 52. § (1b) bekezdés a)–f) pontjaiban foglalt további formai követelményeknek is megfelel, mert megjelöli az Alkotmánybíróság hatáskörét megalapozó törvényi rendelkezést (Abtv. 27. §), az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit [R) cikk (1)–(2) bekezdései, V. cikke,

XIII. cikk (1) bekezdése, XV. cikk (1) bekezdése és XXVIII. cikk (1) bekezdése], tartalmaz a támadott ítélet alaptörvény-ellenességére vonatkozó okfejtést, valamint kifejezett kérelmet tartalmaz a Kúria támadott döntése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére.

- [15] 3.2. Az Abtv. 56. § (2) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság megvizsgálta az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit, különösen a 27. § szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint a 29–31. § szerinti feltételeket.
- [16] Az Abtv. 27. §-ában meghatározott egyedi ügyben való érintettség megállapítható: az indítványozó mint az alkotmányjogi panasz benyújtásának alapjául szolgáló per alperese nyilvánvalóan érintettnek tekinthető.
- [17] Az alkotmánybíróság azonban megállapította, hogy az Abtv. 27. § a) pontja – és ezzel összhangban az 52. § (1b) bekezdés b) pontja – úgy rendelkezik, hogy alkotmányjogi panasz kezdeményezésére olyan bírói döntéssel szemben nyílik lehetőség, amely Alaptörvényben biztosított jogot sért. Az indítványozó a Kúria döntését támadó indítványt részben az Alaptörvény R) cikk (1)–(2) bekezdésében megfogalmazott elvekre alapítja, amelyek előírják, hogy az Alaptörvény Magyarország jogrendszerének alapja, továbbá, hogy az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek. Az Alaptörvény e szabályai ugyanakkor az alkotmánybírói gyakorlat alapján nem minősülnek Alaptörvényben biztosított jognak, így ennek megfelelően vélt sérelmükre alkotmányjogi panasz sem alapítható {elsőként lásd: 3379/2012. (XII. 15.) AB végzés, Indokolás [6], legutóbb megerősítette: 3026/2017. (II. 17.) AB végzés, Indokolás [9]}. Ebből következően az alkotmányjogi panasz ebben a részében nem felel meg az Abtv. 27. § a) pontjában, valamint 52. § (1b) bekezdés b) pontjában foglalt törvényi követelményeknek.
- [18] Az indítványozó a rendelkezésre álló jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, a Kúria ítéletével szemben további jogorvoslati eljárás nem vehető igénybe, ezért a panasz az Abtv. 27. § b) pontjában és az Ügyrend 32. § (2) bekezdés b) pontjában foglalt követelményeknek eleget tesz.
- [19] Az Abtv. 29. §-a szerint az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. Az Alkotmánybíróság erre tekintettel a befogadhatóság tartalmi feltételeivel összefüggésben az indítvánnyal kapcsolatban a következőket állapította meg.
- [20] Az indítványozó által állított alapjogi sérelmekkel összefüggésben előadott érvek valójában az ügyben meghozott, az indítványozó számára sérelmes bírói döntés megállapításainak tartalmi, és nem alkotmányossági kritikáján alapulnak.
- [21] A benyújtott alkotmányjogi panaszban foglaltakból megállapítható, hogy az indítványozó nem ért egyet a Kúriának az eljárás során kialakult jogi álláspontjával, továbbá az ítélet indokolásának egyes elemeivel. Az indítványozó valamennyi általa megjelölt alapjog sérelmét kizárólag ebből, vagyis a saját és a Kúria jogi álláspontjának eltéréseiből, a rendelkezésre álló bizonyítékok és az azokból levont jogi következtetések értékelésének, illetve egyes jogszabályi rendelkezések értelmezésének különbözőségéből vezette le.
- [22] A Kúria a támadott ítélet indokolásában részletesen számot adott arról, hogy döntését a jogszabályok, illetve a jogvita tárgyát képező bejegyzés alapjául szolgáló okiratok milyen értelmezésére alapította. Részletesen kifejtette azzal kapcsolatos érvelését is, hogy az egyébként régóta húzódó és különösen bonyolult ügyben született számos korábbi bírói döntésre is tekintettel – illetve részben azokkal ellentétben – a perben vitatott tulajdoni hányadok milyen elvek, szempontok figyelembevételével állapíthatóak meg a döntése rendelkező részében foglaltak szerint.
- [23] Figyelemmel a fentiekre nem alkotmányossági, hanem polgári jogi tény- és szakkérdésnek minősült annak eldöntése, hogy az alapügy tárgyát képező perben meghozható volt-e a Kúria támadott ítéletében foglalt tartalommal a vitatott tulajdoni helyzetű ingatlan tekintetében az ingatlan-nyilvántartási bejegyzést megváltoztató döntés. Az Alkotmánybíróság azonban az ezzel kapcsolatos következetes gyakorlata értelmében ilyen kérdésekben nem foglal állást, alkotmányjogi panasz alapján eljárva is csak az alkotmányossági szempontokat vizsgálja, tartózkodik attól, hogy a tényállás megállapítására és a jogszabályok értelmezésére és azok alkalmazására hivatott bíróságok tevékenységét felülbírálja. Az Alkotmánybíróság ismételen rámutat arra, hogy „[s]em a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás alapjoga [...] nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírói szervezet feletti »szuperbíró» szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el.” {elsőként lásd: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]}. Amennyiben az alkotmányjogi panasszal támadott bírói ítélet kapcsán megállapítható, hogy az valamennyi, az ügy szempontjából lényeges kérdés vizsgálatára kitér, az értékelés szempontjairól megfelelően számot ad „[A]z Alkotmánybíróság [...] a ren-

des bíróságoktól eltérően nem a felülbírálatra alkalmasság szempontjából vizsgálja a bíróságok indokolási kötelezettségének teljesítését, és tartózkodik attól, hogy jogági dogmatikához tartozó kérdések helytállóságáról, illetve törvényességéről, avagy kizárólag törvényértelmezési problémáról állást foglaljon. {3003/2012. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [4]} Ennek megfelelően az Alkotmánybíróság nem vizsgálja azt sem, hogy az indokolásban megjelölt bizonyítékok és megjelenő érvek megalapozottak-e, mint ahogy azt sem vizsgálja, hogy a jogalkalmazó helytállóan értékelte-e az eljárásban beszerzett bizonyítékokat és előadott érveket, vagy a konkrét ügyben a bírói mérlegelés eredményeként megállapított tényállás megalapozott-e. A tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése, és mérlegelése ugyanis az eljárási jogi szabályokban a jogalkalmazó számára fenntartott feladat {3237/2012. (IX. 28.) AB végzés, 3309/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [5]}” {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [33]}. Az indítványozó tulajdoni hányadának módosításával kapcsolatos szakjogi kérdések eldöntése, illetve az ezzel kapcsolatos bírósági döntés felülbírálata ezért – a jelen ügyben feltárható összefüggések alapján – nem képezheték érdemi vizsgálat tárgyát.

[24] Az Alkotmánybíróság megvizsgálta a befogadhatóság szempontjából az indítványozónak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmével kapcsolatos érvelésében arra tett utalását is, hogy a támadott ítélet hozó kúriai tanács elnöke azonos volt az ezen döntésben hivatkozott korábbi legfelsőbb bírósági döntésben előadó bíróként részt vett bíróval, akivel szemben ezért az indítványozó elfogultsági kifogással élt, amelyet azonban a Kúria elutasított. Az Alkotmánybíróság ezzel összefüggésben megállapította, hogy az indítvány nem tartalmaz indokolást arra nézve, hogy az indítványozó szerint milyen okból sértené az említett alapjogot, ha a felülvizsgálati döntés meghozatalában olyan bíró vesz részt, aki nem a felülvizsgálattal érintett döntések [lásd.: Pp. 21. § (3) bekezdés], hanem az eljárás megismétléséhez vezető korábbi felülvizsgálati döntés meghozatalában vett részt. Mindezekre tekintettel – az Abtv.-nek az indokolási kötelezettségre vonatkozó előírása [Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontja] miatt – az indítvány érdemi vizsgálatára ezen érvelési elem alapján sem volt törvényes lehetőség.

[25] 4. Mindezek alapján az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz befogadására, mivel az nem felel meg az Abtv. 27. § a) pontjában, valamint 29. §-ában, továbbá az 52. § (1b) bekezdés b) és e) pontjaiban írott feltételeknek, nincs lehetőség. Az Alkotmánybíróság ezért a kérelmet az Abtv. 47. § (1) bekezdése, 50. §-a és az 56. § (1)–(3) bekezdései, valamint az Ügyrend 5. § (1) és (2) bekezdései alapján eljárva, az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) és h) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2017. május 16.

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Salamon László s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szalay Péter s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/412/2016.

